

27.1.2017.

Poezija_ Maja Šiprak

VATRA JASNOG PRIPADANJA

Što bi bilo kad bi bio
iskupljenje mojih snova
a ne zbilje

razmišljam tipično ženski
teritorij neprohodan pozerima bez iskustva
za izborne misli ne postoji kozmetička krema
htjela bih da se možeš zanijeti
kao i ja
poput davnog utorka u botaničkom vrtu
u neko davno proljeće kad su se mladi listovi gizdavili
iznad latinskih imena

zagazio si u jezero i spasio leptira na lopoču
poslije smo se satima smijali
tad smo spleli strasti u koloplet
i dali mu ime - poput biljke u vrtu
jabuka samonikla na početku divljine
čuvarica ognjišta za vlažnih monsuna
srca smo izdjelali u dvije posude
koje uvijek pronalaze način
da se preliju jedna u drugu

iznova putujemo istom stazom
i latinski nazivi su isti
usput stružemo blato s potplata
treba nam za opeke
da sagradimo dom i ognjište
u kojem gori
vatra jasnog pripadanja

NE ZABORAVI ŠTO TI BOJAMA ŽELIM REĆI

Ne trebam ništa
tek gvaš akvamarina
da lažni proljetni pljusak
pretvorim u svoje boje sna
i prstohvat jesenjeg okera
za zrelost i mudru riječ

zelena je
ravnoteža mog života
stisnuta u sigurnosti
plave i žute
da mi ocrtava put

ne zaboravi što ti bojama želim reći
boje su dio nas
samo loš život je proziran

odrekni se slatke želje
ocijedi purpur
i oživi slikarsko platno
ohrabri kist da putuje po njemu
jer jedino tamo pripada
san
ti
ja
i budućnost
za koju ne postoji boja

CIRKUS NAŠ SVAGDAŠNJI

Želim gledati svoj lik tuđim očima
pogledom dirigenta
koji dirigira raštimanim orkestrom
ispod poderanog šatora

mađioničar je izveo trik života
i nestao u vlastitom šeširu
marionete štrajkaju prerezavši konce
a klaun je završio u hitnoj službi
- alergija na klaunski nos

poželim pobjeći
iz ovog cirkusa ljudskih duša
prije nego iza kulisa provire glazbenici
maestro je jučer pobjegao s bradatom ženom
i naramkom lakih nota
kojima se zasigurno ne bi proslavio
na ovim ocvalim daskama

NEKOPIRATI

NEUKLAPANJE

iznova su kokainski oblaci
obojili nebeski svod
negdje vani događa se život
mimoilazi me
osvješćuje
kako je suprotno od ljubavi ravnodušnost
dok nasuprot snova stoji beskrajna bol

tek povremeno dokinem samoću i
zađem van
ispijem kuhano vino
a okruženost drugima pretvorim u druženje

nije teško
samo moram biti manje ja
ili postanem druga osoba

sve je dobro
na svojem mjestu
svi su tu
samo ja nestanem
na raskršću
gdje su moćne nebeske usne
usisale oblake

OPORUKA

Ne kopaj mi grob i ne stavljaš me u zaborav
ne želim nikakvo obilježje
niti ime
ništa ne želim
zašto da trune na drvenom križu
ili blijedi uklesano u mramor

spali me
u pepeo pretvori
popni se na Brestovski most i zagledaj se u daljinu
prospi me
u prah pretvorenu

tada bit ću slobodna
poteći ću rijekom
tiha i nijema
kroz mjesto djetinjstva posljednji puta proći
prožuboriti gradom za koji me cijeli život veže
i oteći daleko
daleko
do početka

POEZIJA

znaš
nisam ja poeziju tražila
ona je tražila mene
obilježila me vječnom žudnjom
začeca stihova
prepunih snova o ljubavi
u želji da zauvijek sačuvam
djevojčicu što u meni živi
i negujem je
potiho svakim stihom
osjećajući iskonske tajne života
na putu do zvijezda i bezdana
u srcu mi zauvijek ostaje poezija

dodirom tim zanimem
i tek perom progovorim

NEKOPIRATI

NE OSTAVLJAJ MI TIŠINU

Ne ostavljaj mi tišinu
u njoj će nabujati sumnje
obećanja koja nikad nisi ispunio
sve slabosti isplivat će na površinu
šaptat će mi more riječi
koje nisam željela čuti

ne ostavljaj mi tišinu
kao zalog čekanja
ona oslobađa topot vatrenih konja
u mojoj glavi
koji stepsku buku čini nepodnošljivom

...znaš da nisam dobra sa tišinom

ne ostavljaj mi tišinu
u kojoj sahnem misli
vrijedne nas i našeg vremena

U TUĐIM CIPELAMA

Lako je biti pametan
za glupe stvari
upirati prstom
bez straha da ćeš ostati bez njega
dijeliti savjete kojih se nitko ne drži
a onda ti
život podvali moje cipele
i ti zgromljen klečiš i ridaš
zašto baš ja
zašto baš meni

i shvatit ćeš
borba s vjetrenjačama je ruleta
crveno il crno svejedno je
krupije uvijek dobiva

zašto se onda, dovraga
nikad ne smije

NEKOPIRATI

POTISNUTA TIŠINA

Ispod cenzure postavljenih granica
osluškuješ sebe nedovršenog
zaustavljenu misao
repove nenapisanih riječi
u pjesmama o čežnji

škakljaju te neizgovorene želje
i suspregnuti pokreti
ostavljeni iza zavjesa strasti
iza vizije budućnosti

ostani tu gdje si
zareži se oštrom sabljom misli
koja se probija kroz buku uma
osjeti okus vlastite krvi
uvuci ruku u utrobu
i pomiriši što ti šapuće njena potisnuta tišina

živi je bar na tren
bujnu i britku

PRVO

Poznajem tvoje lukave igre
krivudanje po putu
izgovore
glumu brižnosti za mene
i himbu sreće
za nas

prvu misao nikad ne izgovaraš
čekaš da se preda
i da dođu druge
ljepše mome uhu
vijugaš,
ponireš,
litice su tvoj dom

igraš poker
s kameleonima i jastrebovima
ja sam zalog
na zelenoj čoji
ako izgubiš me
tješit ćeš se
život te prevario

Čitateljski osvrt na knjigu Maje Šiprak, Vatra jasnog pripadanja

Majinu sam poeziju upoznala prije nje same; upravo kako i treba biti u odnosu između (dobra) pisca, autora lirskog teksta i čitatelja, lirskoga subjekta. Njezina je poezija izazvala ono zbog čega sam poželjela Maju upoznati i ono što je najvažnije - postavljati pitanja: to pretpostavlja da su njezini stihovi izazvali interakciju, pronašli svoj put do emocija nekoga tko se u tim stihovima prepoznaje. Kao pjesnikinja, Maja je razumljiva i čitljiva, puna osjećajnosti, ali i ženske (samo)svijesti te još uvijek dovoljno reflektivna kako ne bi bila patetična. A to nije lako. Tema svih njezinih pjesama je ljubav, odnos između muškarca i žene ili pak potraga, ženino čeznuće za partnerskim, drugim dijelom sebe. U tome odnosu pjesnikinja je dala povjerenje i svu sebe: ona je, kao svaka zaljubljena žena, spremna glorificirati svog muškarca (*ti si moj suncokret / klatno napeto*), podati mu se bez zadržke (*otvori vrata / svojih oblaka / da oćutim / nebo / ljubavi / i udahnem tvoje mirise*) i u njihovu ljubavnome odnosu ona doživljava puninu svojega bivanja (*cvijet cvjeta ljubaviju njegovan / kao i žena pored voljena muškarca*). Na kraju, taj odnos i jest smisao svakoga (ljubavnog) puta gradnje "*doma i ognjišta u kojima gori vatra jasnog pripadanja*" te je taj osnovni motiv, nalazeći se i u naslovu zbirke, svjetlo sve Majine poezije (*voliš me nježno / brižno / tiho / nenametljivo / djetinjom radošću / i grliš vedrinom očiju... / volim te nježno / strepnjom / iščekivanjem / volim te tiho / dodirom i pogledom / svakim treptajem oka / zagrljeni ćutimo bolja i ljepša sutra*). Ipak u međuvremenu, da bi se zajedno gorjelo i međusobno pripadalo, motivi za ljubavnu poeziju mogu biti i drukčiji, uistinu oni pravi, životni: oni se kreću od dobro poznata iščekivanja (*kada čekaš da dođe netko kog voliš / i prije nego što je stigao / nasmiješi se / slučajnom prolazniku / narugaj se nestrpljenju / ispraznosti pogleda u daljinu /... vrijeme će brzo proći*), preko nesretne zaljubljenosti (*ako misliš da je patnja lijepa / budi ti stoljećima nesretno zaljubljen; ako misliš da je plakati otmjeno / budi ti stoljećima nesretno zaljubljen*), i svih faza ljubavi - razočarenja u muška obećanja, u riječi nakon kojih ostaju tišine odnosno faze

negovorenja (ne ostavljaj mi tišinu / u njoj će nabujati sumnje / obećanja koja nikada nisi ispunio / svi kukavičluci i svaki grč isplivat će na površinu / šaputat će mi tisuće riječi koje nisam željela čuti), nestanka zadovoljstva odnosom (nestane osmijeh s usana / blagost pogleda / nestane nježnost u grudima / i ostane čudan grč na licu / nespokoj u besanim noćima / pijanim i samotnim) do konačna nestanka ljubavi (ljubav jednostavno nestane / istroši se od jeftinih riječi / neobjašnjivih šutnji / i praznog prostora nedostajanja; trenutak kad u sebi / ne čujemo odjek misli onog / koji nam je nekad bio sve / u srcu utihnu svi vjetrovi ljubavi) i ženine potrebe da više nikome ne dopusti približavanje (kasno je / i prerano / da se uspem gorom zaborava / brezovih bjelina / da zorom umivam anđele / pogledom koji oproštaj traže / prerano je / sadim trnje da se ružama i duši mojoj / nikad više prići ne može).

Ako se pak žena ne uspije ostvariti u odnosu s voljenom osobom, kao što u suvremeno doba često bude (ne boj se praznine / ako samog sebe poznaješ), autorica u svojim pjesmama razmišlja o samoći kao prirodnom odabiru; ona je dovoljno samouvjerena da joj samoća, pa čak ni usamljenost, nisu nepoznanice jer ih vidi kao mogućnost sjedinjenosti sa sobom samom (ne tražim pomoć / ne želim da mi izbrišete očaj / da me tješite držanjem za ruku / predaleko ste za to / uljuljani u svoju nemoć / kao što sam sigurna u izbor samoće) te pomirenosti sa svijetom (za sreću / u samoći / treba imati snage / zaroniti do korijena / u dubinu bića / narugati se svojim demonima / i niz vlat travke iskonu se vratiti). U pjesmi *Lilith* Maja ogoljuje usamljenost žene u braku koja je vjerojatno i najgora vrsta (suvremene) samoće, pa taj prostor erotizira strastvenom čežnjom mitski demonskoga u ženi koja nije anđeo, kao što to ni *Lilith* nije, već je žena što zatomi i poriv u sebi živeći bez potpune predaje. Samotni se prostor višestruko može ispuniti, da se i ne pitamo mnogo čime, kod Maje je posve jasno da je to poezija (slikarica sam nutrine / stvaram vrijeme bez buke / na putu do zrele vedrine), pronalazak ljepote u svemu s čime svakodnevno bivamo (ako je patnja lijepa / vidjeh ju u očima prosjaka / u ispruženoj ruci koja traži milostinju...poezija ako je lijepa / vidjeh ju / u dodiru što u trenutku sve brige svijeta odnosi...i u očima voljenog čovjeka), u mirisu knjiga i novih naslova što

gasi ih u knjižnicama. Riječju, poetesin svijet vođen svjetlošću jest svijet ljubavi i svijet umjetnosti, a znamo da je to gotovo isto! Izvode vas, i umjetnost i ljubav, na put oko svijeta okupan osmijehom, zaboravljate tugu, nevoljenost, nevoljkost svakodnevnih grubosti; i umjetnost i ljubav vode vas u svijet u kojemu nema izgovora za vlastitu patnju i možete biti sve što poželite (uzet ću pod ruku osmijehe / i s njima otići na put oko svijeta / slat ću ti ih zalijepljene na razglednicama / da imaš čime ukrašavati police u starosti / kad ti vid popusti / i bit ću sve što poželim / ti to nećeš vidjeti). Upravo je ta suprotnost u motivima Majine poezije, od vatre jasnog pripadanja do grube (ženske) samoće, ono što podcrtava važnost i umjetnosti i ljubavi, i onoga što jesmo i onoga što bismo u zajedničkome bivstvovanju željeli biti jer harmonija jasnoga pripadanja omogućuje usklađenost, suglasje, ravnotežu nas sa svijetom i nas sa sobom samima.

Na kraju, za senzibilnu bi autoricu poezije najdragocjenije čitateljsko iskustvo moglo biti da stihove svaki put drukčije interpretiramo, povezujući njezine slike osobnim emocijama. Iščitavajući tako pjesmu *Prije plovidbe* razmišljam o prostoru slobode koji voljenoj osobi darujem(o) kao nešto najdragocjenije (*puštam te / postani ono za što si stvoren / ono zbog čega dočekuješ ljude / razdragana osmijeha/ svjestan da bi mogao biti vezan / a postoji zacrtan put na karti / koji tako slijepo slijediš*), dok sam svu njezinu ljepotu, čitajući je prvi put, vidjela pak u završnim stihovima: *Sada trebam / da ti pustiš mene / da pobijediš mučninu / jer znaš kad se vratiš / kad naučiš / gospodariti ljudima / na jedan tvoj fijuk / sve će se lađe okrenuti prema obali / osim jedne / ta ruka koju tako grčevito držiš / već će biti obećana nekom drugom / i nemoj se nadati/ što jednom pustiš / to se ne vraća*. Svatko je od nas naime iskusio kako harmonija jasnoga pripadanja ne može završiti tek puštanjem ruke odnosno fizičkim razdvajanjem, već ona završava otpuštanjem voljene osobe iz srca. A prostor slobode koji u ljubavi darujemo partneru, unatoč pripadanju i baš zbog njega, ne omogućuje tako jednostavno, brzopotezno otpuštanje iz srca. I tu smo posve zatvorili krug motivikom Majine poezije i emocijama koje ona u čitatelju izaziva: *vrijeme je / da vratim osmijeh / izgubljenu snagu / okrenuta sebi i onima / koji cijene prisutnost i odanost / u danima sivim / kako bih bila ono / što sam uvijek željela biti / voljena žena*. Tek voljena žena u harmoniji sa samom sobom i svijetom, u skladu i ravnoteži, može biti ono što želi - voljena.

dr.sc. Vlatka Štimac, leksikograf

PISMA U OMOTNICI PJESME

Maja Šiprak: VATRA JASNOG PRIPADANJA, stihozbirka, 2016.

Ako je moderni svijet obespravio čovjeka za nešto uistinu suštinsko, onda su to osobni doživljaji umjetnosti, prirode i ljubavi- upravo ono najsvetije trojstvo, kojim definiramo ljudsku duševnost. Sve je postalo otkriveno, dostupno, razgolićeno: mediji diktiraju što će nam se sviđati, kako ćemo i koliko uživati, gdje su granice intime i privatnosti, što je „avangardno“ a što „retrogradno“ i gdje se može uštedjeti vrijeme korištenjem naprednih tehnologija, premda nigdje nije definirano i na što bi valjalo tu „uštedenu kvotu“ potrošiti. Dakle, sve te starinske građanske aktivnosti, poput društvenog života, probira kulturne ponude, hobija, pisanja pisama, odlazaka u prirodu i sličnih nagnuća, ostavljene su veoma malobrojnoj skupini **pjesnika** i jednako tako izbrojivoj (i stoga dragocjenoj komunikacija) literarnoj i umjetničkoj **publici**. Dolazi doba kad se prava uspostavlja između autora i njegova primatelja, te se čin stvaranja i dovršava tek onda, kad dobijemo povratnu reakciju na našu još „vruću“ umjetničku materiju, skalupljenu u oblik pjesme, slike, kompozicije.

Pjesme se objavljuju na društvenim mrežama, rjeđe u literarnim časopisima i zbornicima, ponekad idu „uživo“ u klupskim i udružbenim nastupima, i za divno čudo, još uvijek se tiskaju i distribuiraju knjige, koje poklanjamo tim svojevrsnim Robinzonima, vlasnicima kućnih biblioteka i ovisnicima o slovu, a u kome oni nalaze otisak nečijega duha, njegovu osobnost, žar i predanost u službi pjesničkoga talenta. Dakle, u svojevrsnim omotnicama pjesama, svijetu se ipak upućuju pisma, s nadom da će jednom biti pročitana. Govori se o intimističkom, epistolarnom pjesništvu, koje pak podrazumijeva hrabrost da se vlastita intima prostre kao rublje na konopcu i da se o **sebi** govori kao o drugome, bez uljepšavanja, ponekad čak i bez milosti. Za pjesnike je Marina Cvetajeva rekla

kako je svaki od njih „tisućuliki čovjek“, te da se „međusobno razlikuju jednako tako kao i planete“. Stoga nije upitna „osobna boja“ ni stilska razlikovnost, već valja domete nečijeg pjesništva cijeniti po tome, koliko lako ili teško dolaze do čitateljskoga pristajanja, do unutrašnje pobuđenosti i odobravanja, kad dođe do svojevrsnog „preklapanja“ iskustvenih i emotivnih matrica između pjesnika i recepijenta. Pojednostavljeno rečeno: ako naša zamišljena *pisma* pogode adresu i ne budu vraćena, pjesma je dobila legitimitet- razlog nastanka i opstanka.

Prateći rast i rad **Maje Šiprak**, rekli bismo da njena poezija ima sigurnu publiku. Možda je to zbog toga, što u skali pjesničke motivike ona najčešće bira ljubavne pjesme, te se obraća onoj „drugoj polovici“, muškarcu, animusu, partneru, prijatelju, ljubavniku, osloncu, s kojim je jedino moguće ostvariti **dvojevanje** i vratiti svijet u harmoniju. Svaka početna, edenska situacija, podrazumijeva taj početni par, od čije sloge i skladnosti ovisi cjelokupna priroda, dok prijestup, nevjera, sumnja i iznevjerena očekivanja, te poglavito grijeh „nevjerovanja u ljubav“ nose u sebi klicu propasti. I dok poziva toga Nepoznatog izravnom porukom: *Pokaži se u praznom ogledalu moje samoće*, pjesnikinja to čini s povjerenjem u svijet, s entuzijazmom i iskrenošću, kao da uopće ne nosi ožiljke bivših iskustava i kao da ponovo, sa svakom novom ljubavi, proživljava doba nevinosti, vjerujući da se u *ladici budućnosti* skriva ostvarenje sna o pronađenom jedinstvu. Ne zamatajući svoje stvarne (iskrene!) želje u komplicirane šifre pjesničkog vokabulara, odabrat će pomalo starinski „jezik cvijeća“, simbol kurtoazije i kavalirštine romantičarskog vremena, da bi zaključila: „*Cvijet cvjeta ljubavlju njegovom/ kao i žena pored voljenog čovjeka*“.

Upravo stoga, rekli bismo i naša pjesnikinja ima hrabrosti i snage za neprestani dijalog s voljenim, u kome mu se najizravnije obraća: ponekad zamolbom, savjetom, opomenom, upozorenjem, no uvijek meritorno, uživljeno i suživljeno, kao ona koja je učinila napor približavanja, putem ženske intuicije i vidovitosti

zaljubljena srca. Zbog toga s pravom može konstatirati: „*Iznenada / misaono i „srca/ tvoj uzdah i tvoj osmijeh / sretni trenutak svjesne spoznaje / u kojem je sakriven cijeli naš svijet*“. Poznati psihoanalitičar i istraživač ljudske duhovnosti Viktor Frankl tvrdi kako su „*Etos, eros, savjest, ljubav, ukorijenjeni u intuitivnoj dubini duhovne podsvijesti*“. Slijedom te misli, vidimo koliko je poezija taj osjetljivi visak, koji konstatira izvore, struje, tijek i dubinu ovih vrijednosti, *nasušno potrebnih ljudskom biću. Pri tom su i rezultati drugačiji od tamne i uznemirujuće simptomatologije. Naime, u slučaju ove autorice, vidjet ćemo koliko je nepokolebljiva crta romantizma, vjere u ljubavni „placebo“ za sve duševne nedaće i klonuća. Ako na planu okrutnog realiteta ponešto nije ostvarivo i moguće, uvijek postoji tajanstvena zona sna i sanjarenja, uz opomenu kolebljivima i nevjernima: „bespovratno / lagano/ odumireš/ ako ne živiš svoje snove*“.

Kao autorica koja kontinuirano piše, objavljuje i prezentira vlastitu poeziju, Maja Šiprak ne pokušava dokazati velike i skokovite promjene unutar svoje poetike i već ispisana rukopisa. Stalno će zadržati jednostavan, sordinantan ton, jasnu rečenicu/stih, nekompliciranu metaforu poput: „*u paketiću veličine srca*“ ili „*opijen nektarom nebeske tople kiše*“. Čak bismo rekli da je metafora relativno malo, pa se pjesnička komunikacija s čitateljem odvija na razini „*prisluškivanja dijaloga*“ ili pak kroz hvatanje „*ceduljica*“ kojima se šalje poruka draganu, kao ohrabrenje za još jedan dan, do očekivana susreta, primjerice: „*ti si moj suncokret, / klatno napeto/ na povjetarcu / od zemlje/ prema nebu // otvori vrata / svojih oblaka/ da oćutim / nebo / ljubavi / i udahnem tvoje mirise*“. Kao da ne želi falsificirati vlastitu mjeru, ne namjerava biti fatalna, kobna, nedohvatna, sva u intelektu i feminističkom opiranju i traženju nove „*uloge*“ sveukupnog ženstva na planeti, već hoće lirskim koncem izvesti na rukavu njegove košulje zlatovez: „*u obrisu daljina / tvoj lik pruža ruke / jedrim u zagrljaj*“.

Kao što je višekratno uočeno, pjesnici mnoge slike i prispodobe duguju svom izvornom okružju, mjestu podrijetla ili onim predjelima, koja su na njih ostavila najupečatljiviji dojam. Međutim, u pjesmama Maje Šiprak dominira neki očišćen, mjestopisno nedefiniran prostor, pretežito urban, gdje se kao periferne

činjenice javljaju soba, Mjesec, prozor, večernji ugođaji ili neodrediva buka ulice i njene gomile. No, kad se dublje usredotočimo, otkrit ćemo da postoji **more** kao konstanta i izvor bliskih i dalekih asocijacija. Jedra, plovidbe, horizonti, razdvajanja i udaljavanja, mrežkanja valova, kamenice na obali, pučina, lađe, večernja bonaca, orijentacija po zvijezdama-sve je tu, i čini jedan poetološki *background*, koji signalizira dublju i univerzalniju ravan propitivanja osjećaja, s težnjom da se dosegne stanoviti univerzalizam. Stoga su tu i sanjar-lkar, kojega će okrutno more dohvatiti i razbiti, i neimenovani Odisej na strmoj obali Itake, ponovo u potrazi za obećanim „skrovištem ljubavi“ u jednom ostavljenom domu.

Naime, na simboličkoj razini, kao što će nas poučiti Rječnik simbola, „more je simbol pokretljivosti i promjenljivosti života. Sve dolazi iz mora i sve se u more vraća: to je mjesto rođenja, preobrazbi i ponovnih rođenja. More kao voda u pokretu simbolizira prijelazno stanje između još nejasnih mogućnosti i jasne zbilje, ambivalentno stanje nesigurnosti, dvojbe, neodlučnosti, koje može završiti dobro ili loše“. Pred taj prvobitni krajolik, uz koji se povezuje i početak života na našoj planeti, pjesnikinja postavlja ne samo svoje pretpostavljene zaljubljenike, već i onu početnu **sebe**, koja će jednoga dana biti majka, održateljica *vatre jasnog pripadanja*, ponekad tragičarka u svom „džepnom kazalištu“, no prije svega i osoba, koju je „riječ izabrala“ i ma koliko se od te uloge branila, ipak- pjesnikinja. Stoga cijenimo njenu iskrenost u pjesmi POEZIJA: *znaš/ nisam ja poeziju tražila/ ona je pronašla mene/ obilježivši me vječnom žudnjom/ začeca stihova / prepunih snova o ljubavi / želeći da sačuvam zauvijek / djevojčicu što u meni živi / njegujući je / svakim stihom potiho / osjećajući sve iskonske tajne ivota / na putu do zvijezda i bezdna / u srcu mi zauvijek osta poezija / dodirom tim ostadoh nijema / pa perom... tek progovorim. „*

Držim da je veoma složeno davati sudove o poeziji, budući da je ona prije svega put samospoznaje, hod prema sebi, dozivanje i „ukrašavanje nevidljivoga“, kako veli M. Antić. U pjesmama postoje naši bivši identiteti, odbačene kukuljice, iz kojih smo oslobodili duhovne leptire; postoji stvarna, životopisna građa, kao i slika onih blistavih pojava, kakvima smo se zamišljali prije pada u obično,

rutinsko, karnalno, općeljudsko. Sve to treba u stihovima raspoznati, jasno vidjeti, baš kao što i Maja na jednom mjestu govori: „*ljepota tvojih očiju / počiva na šarenim vitrajima moje duše / i gleda u svjetlost / u kojoj vidi nas*“.Ponekad nam se čini da je takav fragment, mala sačuvana cjelina unutar pjesme, dovoljan da opravda cijeli ciklus u kome se udobno smjestio. Od snažnoga erotizma (u pjesmi LILITH) do diskretnih slutnji (u cjelini RIJEKA ŽIVOTA) manje je od jednog koraka, koliko traje titraj nadahnuća i želja da se pjesma zapiše, da joj se podari postojanje, usprkos svim dvojabama o smislu poezije kao takve, a koju je netko zajedljivo-lucidno imenovao „monomanijakalnom pasijom usamljenih“.

Srećom po nas, s čitalačke i kritičarske strane, u ovoj zbirci ima pjesama koje će nadživjeti jednokratnost pojave novog književnog naslova. One imaju svoju specifičnu težinu, mjesto i razlog, da ih zapaze i antologičari, a naposve ljubitelji prave, nepatvorene, iskrene ljubavne poezije. Obratimo stoga pozornost na ove naslove: GLINENO NEBO, VATRA JASNOG PRIPADANJA, PRIJE PLOVIDBE, NEUKLAPANJE, DOLINA ŽELJA (ZLATNA), VRIJEME. I kao što se kuća drži na najjačim gredama, tako i zbirka Maje Šiprak ima opravdanje u desetak zaokruženih cjelina, gdje je postignuto jedinstvo sadržaja i forme- cilj svih spisateljskih napora. Svatko tko se poezijom bavio, znade da je ovo dovoljan razlog našoj srdačnoj preporuci i dobrim željama!

2016.

Božica Jelušić